

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Halálhörgés egy öreg gebétől

Nyíííí-hahaha,
nyíííí, de fáj,
nye fájj így, nem kell mennem még,
nem hív még a sors,
nem hív még a halál.

De úgy tűnik, jól vagyok,
látszólag élvezem,
nevetek, ezt látják,
emiatt vétkezem.
Nyíííí, haházom,
elbaltázom,
nyíííí, de fáj,
hagyj már el, Fájdalom!
hagyj békén, kérlek,
hagyj oldalamra feküdni!

Tudom, egy ló nem fekhet,
főleg nem oldalára,
de amit érzek,
azt érzem
s el – nem – viselem.
Végem.
Így kerülök a ló-más-világra?

Szeptember

Gesztényéket rugdosok,
két kezemmel fogdosok,
napvilágban álmodom,
rekordomat megfutom,

egészségem ápolom,
kedveseim láthatom,
jó zenémet hallgatom,
fülembé azt bedugom,
köreimet így futom,
aztán arra leszek figyelmes,
megjelenik a kedves,
leül a domboldalra,
kiterített paplanra,
figyel, mint egy kis kém,
visszanézek büszkén,
s a vége egy mosoly,
jajj de jó most, oly...!

Hëjj, kislyányom!

Vót eccör egy bábuska,
mëg annak a bátyusa,
elmentek õk pörölni,
visszagyüttek örülni,
megverték oszt vásárlányát,
elvesztette oz az hãzãt,
szomorkodott tõle az hãt,
hasogatott is az hãt,
ãthítta az bábus bátyát,
masszírozza meg hãt vállát,
masszírozta bátyus lyánkát,
szërëlmëtes lett oz belé,
megcsípködte hãtát bölé,
bãbus adta rá áldását,
el is múlt az hãtfãjãs hãt!